

Μπριγκ. γλυκοκάλαμο 'Ιων. (Σμύρν.) Κρήτ. (Σητ.) Κύπρ. Κῶς (Πυλ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Μεγίστ. Νίσυρ. Σύμ. — Π. Γενναδ., Λεξικ. φυτολογ., 225 — Λεξ. Βλαστ. 459.463 Πρω. Δημητρ. γλυκοκάλαμος ὁ, 'Ιος.

Τὸ 'Ελληνιστ. οὖς. γ λ υ κ ο κ α λ α μ ο ν. 'Ο τύπ. καὶ παρὰ Δουκ. καὶ Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Τὸ φυτὸν Σακχαροκάλαμον τὸ φαρμακευτικὸν (Saccharum officinarum) τῆς οἰκογ. τῶν 'Αγρωστιδῶν (Gramineae) Κύπρ. Κῶς (Πυλ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. Χίος (Χαλκ. κ.ά.) — Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 183 καὶ 'Επιστ. 'Επετ. Πανεπ. 2 (1905/6), 52 Π. Γενναδ., Λεξικ. φυτολογ., 225 — Λεξ. Βάνγ. Βυζ. Βλαστ. 459 Πρω. Δημητρ.: 'Ἄσμ.

Γλυκύ μου γλυκοκάλαμο, 'πὸ τῆς Σουριᾶς τὰ μέρη, πὺν κόβγουν οἱ ἀράπηδες μὲ μυρικὸ μαχαίρι (μυρικὸ = μυρωδᾶτο) Νίσυρ.

Νὰ φάης 'πὸν τὸ γλυκοκάλαμον πὺν τρῶν οἱ ἀντρειωμένοι Ρόδ.

Καλάμι γλυκοκάλαμον, εἰς τὴ στεργιὰν ἐβλαίν-ρεις, τὴν ψίχα κάμνον νδη γλυκό, τὸ φλόμο κάμνον μὲλι Κῶς (Πυλ.) Συνών. ζ α χ α ρ ο κ α λ α μ ο. 2) Τὸ φυτὸν Κασσία ἢ ὀξύφυλλος (Cassia acutifolia) τῆς οἰκογ. τῶν Ψυχανθῶν (Papilionaceae) Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 3) 'Ἡ κανέλα, ἢ ὁποία παράγεται ἀπὸ τὸ φυτὸν Κιννάμωμον τὸ κεϋλανικὸν (Cinnamomum ceylanicum) τῆς οἰκογ. τῶν Δαφνιδῶν (Lauraceae) Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Συνών. κ α ν έ λ α. 4) Εἶδος ποώδους ἐδωδίου φυτοῦ Κρήτ. (Σητ.)

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλυκοκάλαμο Χίος (Χαλκ.) Γλυκοκάλαμα Χίος καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκοκάλαμος 'Αθῆν.

Β) Μεταφ. 1) 'Ο φίλος, ὁ προσφιλες 'Ιος Νίσυρ.: 'Ἄσμ. Δὲ μαγειρεύω πρὸ κουτσά, δὲ στήνω πρὸ τσουκάλι, σὰν ἔρχη ὁ γλυκοκάλαμος, θὰ μαερέψω πάλι 'Ιος. 2) Τὸ ἀνδρικὸν μόριον Χίος: 'Αχ-χου, μάννα μου, κ' εἶντα 'ν' τοῦτο πὺν μ' ἀγγίει! — Γλυκοκάλαμον ἔν', κόρη μου, τσαί φάε το νὰ γίνης νοικοτσυρά.

γλυκοκαλάμποκο τό, Γ. Σακελλοπ., 'Ανοιξιάτ. γεννήμ., 12.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὖς. κ α λ α μ π ὁ κ ι.

Τὸ φυτὸν Ζέα ἢ σακχαρώδης (Zea saccharata) τῆς οἰκογ. τῶν 'Αγρωστιδῶν (Gramineae).

γλυκοκαλάτξευτος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλυκοκαλάτξευτος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ ρ. κ α λ α τ ξ ε υ τ ο.

Εὐπροσήγορος εἰς τοὺς λόγους, γλυκομίλητος ἔνθ' ἀν.: Κόκκινα τὰ χράδας ἀτουν, γλυκοκαλάτξευτοι, ἄμιον Παναγίες (χράδας = πρόσωπα) Σάντ. Πολλὰ γλυκοκαλάτξευτος ἔν' ἢ θεγατέρα 'τς Χαλδ. Συνών. γ λ υ κ ο μ ῖ λ η τ ο ς. 'Αντίθ. ἀ κ α λ ά τ σ ε υ τ ο ς, ἀ κ α τ ά δ ε κ τ ο ς.

γλυκοκαλημερίζω ἐνιαχ. γλυκοκαλημερίντζω 'Αστυπ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ ρ. κ α λ η μ ε ρ ῖ ζ ω. Χαιρετῶ γελαστὸς καὶ μὲ γλυκύτητα.

γλυκοκαμμύω ἐνιαχ. γλυκοκαμμύζω Μακεδ. (Σέρρ.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ ρ. κ α μ μ υ ὡ.

'Ημικλείω, καμμύω τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ τρόπον γλυκύν, δηλ. μετὰ χάριτος.

γλυκοκαρδίζω Γ. Ψυχάρ., Ζωὴ καὶ ἀγάπ., 145.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὖς. κ α ρ δ ῖ α.

Μεταβ. καὶ ἀμτβ., εὐχαριστῶ τινα διὰ τῆς συμπεριφορᾶς μου ἢ τέρπομαι, εὐχαριστοῦμαι: Τόσο τοῦ ἔφτανε γιὰ νὰ γλυκοκαρδίση 'ς τὸ δρόμο τὸν κουραστικό.

γλυκόκαρδος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὖς. κ α ρ δ ῖ α.

'Ο ἔχων γλυκεῖαν καρδίαν, ὁ πρᾶος. Συνών. κ α λ ὁ κ α ρ δ ο ς.

γλυκοκαρκάτζελο τό, ἐνιαχ. γλυκοκαρκάτζελο Πελοπ. (Μεσσην.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὖς. κ α ρ κ α τ ξ έ λ ι.

'Ο τύπ. γ λ υ κ ο κ α ρ ά ν τ ξ ε λ ο δι' ἀνομοίωσιν.

Εἶδος ἐδωδίου πόας τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae).

γλυκόκαρπος ἐπίθ. Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 56.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὖς. κ α ρ π ὁ ς.

'Ο παράγων γλυκύν καρπόν.: Ποίημ.

"Ο,τι μυριόπλουμο λουλούδι ἐξοῦσε μέσ' 'ς τὴν ἀγκάλῃ μου τὴ μυρωμένη, ὅ,τι γλυκόκαρπο δεντρί μου ἀνθοῦσε ξερό καὶ ἔρημο τώρα μοῦ μένει.

γλυκοκάστανο τό, Πελοπ. (Σκόρτσιν. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὖς. κ ά σ τ α ν ο.

Ποικιλία καστανίου μὲ γλυκεῖαν γεῦσιν: Γλυκοκάστανα πουλοῦσαν οἱ γυρολόγοι μαράβηδες.

γλυκοκατεβάζω Γ. Σουρ., Ρωμ., 2.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ ρ. κ α τ ε β ά ζ ω.

Καταβιβάζω εἰς τὸν φάρυγγα, ἤτοι πίνω τι ἡδέως, εὐχαρίστως: Ποίημ.

Καὶ τὴ στιγμὴ πὺν ὁ Ρωμῖος τὸ γλυκοκατεβάζει (νοεῖται τὸ κρασί).

γλυκοκατεβαίνω Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ ρ. κ α τ ε β α ῖ ν ω.

1) Καταβαίνω κατὰ τρόπον ἀπαλόν, ἡρέμως: Γλυκοκατεβαῖναν οἱ κοπέλες. 2) 'Επὶ ἐδάφους ἢ ροῆς ὑδάτων, χωρῶ ἀπαλῶς, ἡρέμως πρὸς τὸ κατωφερές.

γλυκοκατιμέρι τό, ἐνιαχ. γλυκατ'μέρ' Σάμ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὖς. κ α τ ι μ έ ρ ι, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Τουρκ. *k a t m e r*. 'Ο τύπ. γ λ υ κ α τ ' μ έ ρ ' δι' ἀνομοιωτικὴν πτώσιν τῆς συλλαβῆς -κ ο-.

1) Εἶδος γλυκύσματος ἐνιαχ. 2) Εἶδος παιδιᾶς κορασίδων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐκλεγεῖσα μάννα καὶ τὰ ὑπόλοιπα κοράσια κρατοῦν ἀπὸ τῶν ἄκρων ὀθόνην, τὴν ὁποίαν ἡ ἐκ τῶν παικτριῶν καλουμένη νὰ τ ρ α υ ή ξ η, ὀφείλει, τοῦναντίον, ν' ἀφήσῃ. 'Εὰν κατὰ λάθος ἐξακολουθήσῃ κρατοῦσα ταύτην, ὑποχρεοῦται νὰ πέσῃ κατὰ γῆς, κρύπτουσα τὴν κεφαλὴν τῆς μεταξὺ τῶν σκελῶν τῆς μάννας. Τὰ λοιπὰ τότε κοράσια θέτουν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς χαμαὶ εὐρισκομένης

